

типични чжрти: наивност и преданост. Но от всичко най-близка ми стана неговата зла сждба. Сякаш скржбта и позора на това момиче станаха за мене некакво верою. Аз изведнаж разбрах тия мжлчаливи страдания и чух гласа на потжпканата правда . . . И искрено пожелах да направя нещо добро.

Аз не сжм човек без влияние и понекога думата ми се слуша. От тук лесно може да се разбере защо тя беше назначена на работа в една частна банка. Нали в тая банка и аз сжм един от видните акционери . . . „Разбира се, господин Петранов, вашата молба е справедлива“ умилкваше се стария директор с побелели мустаци и оголено теме. И с особена вежливост той посочи на момичето каде и какво ще работи.

Пжрвите дни, след това, си течеха все тжй спокойно. Неколко пжти аз приемах в кжщи това момиче сухо, и дори с досада. Тия посещения то считаше като средство за поджржане връзката между себе си и своя покровител . . . Поне аз тжй сжм наклонен да вервам и до сега. Аз забелезах то да проявява кжм мене особена привжрзаност. Не мога да си обясна и до сега от що беше това — дали, защото заслужих нейното доверие; дали, защото за нея аз бех вече човек с авторитет; или, защото с особено сжчувствие посрещах всеко нейно оплакване. Но тя почна да ми поверява тайни и от техното семейство. В кжши много я ограничавали. Баща ѝ дори веднаж, след нейния позор, щел да я убие с брадва. Никой там не я посрещал с весело лице и блага дума. С едно наивно простодушие тя, най-сетне, ми разказа и своята печална история . . . И по лицето ѝ се мерна мрачна сенка, кога дойде дума до позора в майчин дом.

Но постепенно, като цвете пред изгрев на слжнце, почна да се разтваря душата на моята гостенка . . . Не, нещо повече искаха да ми кажат тия черни като узрели тржнки очи. Жената има една особена джрба да ти говори повече с очи. В усмивката на тоя обещаващ всичко поглед е може би единчката награда за мжжа. Това е може би най-сладкия момент . . . Защото след това почва да се чува глухия вой на близката буря — любовта. Най-сетне, дойде ред на интимните и забавни шегги. Дори веднаж тя ми се оплака от качките на един чиновник в банката . . . Защо изведнаж аз почувствувах омраза кжм тоя чиновник?

И един ден току се вмжкна в душата ми демона на изкушението . . . Нима аз извжрших нещо лошо? Нито на ум ми е идвала мислта да права добро с такова намерение. Бог ми е свидетел. Как в течение на неколко дни всичко вз